

N. ΔΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. **Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.**
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία *Γεωργίας Σάνδης*, (συνέχεια), μετάφρασις *Ι. Ι. Σκυλίση*. — **ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ**, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία *ERNEST DUBREUIL*, μετάφρ. *Σ. Τ.* — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία *Α. Δουμαῦ*, (συνέχεια), μετάφρασις *Δμ.λ.* — **Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ**, διήγημα *A. FOURGEAUD*, (συνέχ. καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα :
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις *Ι. Ίσιδ. Σκυλίση*.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ἐχόρευε τῶνόντι ὁ Λεώνης καὶ ἡ ὄψις του δὲν ἐνέφαινεν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δυσθυμίαν. Ἀκολουθῶς ἤλθε πάλιν πρὸς ἡμᾶς, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μητέρα μου χαριεντισμούς τινεὶς μετὰ τὴν εὐχέριαν ἀνθρώπου ἐξοικειωμένου μετὰ τὰς μεγάλας συνναστροφάς, καὶ τότε ἐπειράθη νὰ ἔλθῃ καὶ μετ' ἐμὲ εἰς ὁμιλίαν, ῥίπτων με πλάγιος τινὰς ἐρωτήσεις· ἀλλ' ἐτήρησεν ἰσχυρογνώμως τὴν σιωπὴν, ἕως οὗ ἀπεμακρύνθη μετὰ ἀδιαφορίαν. Πλήρης τότε ἀδημονίας ἡ μήτηρ, μ' ἐπῆρε καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

Τότε κατὰ πρῶτον μ' ἐπέπληξε καὶ ἠκούσεν ἐξ ἐμοῦ ἀντιλογίαν· ἡ θεία με ἐδικαίωσεν ἀποφαινομένη ὅτι ὁ Λεώνης ἦτο τῶνόντι ἕνας οἰηματίας καὶ αὐθάδης· ἀλλ' ἡ μήτηρ, ἣτις ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπήντησε τοιαύτας ἐναντιώσεις, ἐκάθησε καὶ ἔκλαιε. Ἐκλαύσα κ' ἐγὼ μ' αὐτήν.

Τοιαῦτα τὰ προοίμια τῆς σχέσεώς μου μετὰ τὸν Λεώνην, τὰ προοίμια τῆς μακρῆς τύχης τὴν ὅποιον αὐτὸς ἐτοίμαζεν εἰς ἐμὲ τὴν ταλαιπωρίαν. Εἶναι αἱ πρῶται διακυμάνσεις τῆς ἀρκας γαλήνης ὅπου ἕως τότε εἶχα ζήσει. Τὰ διατρέξαντα κατὰ τὰς ἐπεξεχῆς ἡμέρας δὲν θὰ σὲ διηγηθῶ ἐπίσης ἐμπεριστατωμένως, ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐνθυμοῦμαι τόσον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνυπερβλήτου συμπαθείας ἦν συνέλαβν πρὸς αὐτὸν με φάνεται ὡς ὄνειρόν τι ἀλλόκοτον, οὐτινος δὲν εὕρισκω τὴν σειρὰν· τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Λεώνης ἐπειράχθη, ἐξεπλάγη, ἐτιθασεύθη ἐκ τῆς ψυχρότητός μου πρὸς αὐτόν, καὶ πάραυτα ἀλλάξας τρόπον, τόσον ἐδειξεν ἐπιεὶτα πρὸς ἐμὲ σέβας, ὥστε ἐκ τούτου ἰκανοποιήθη ἡ προσβληθεῖσα φιλοτιμία μου.

Τὸν ἔβλεπα καθ' ἐκάστην εἰς τὰς συνναστροφάς καὶ τοὺς περιπάτους, ὅπου διὰ τῶν πολλῶν πρὸς ἐμὲ θεραπειῶν του καὶ ταπεινῶν ὑποκλίσεων ἠλαττοῦτο βρομῆδὸν ἢ πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειά μου. Ματαίως τοῦ λοιποῦ ἡ θεία με παρίστα τὴν ὑπου-

λόγητά του· οἱ τρόποι καὶ οἱ λόγοι του πλέον δὲν με ἤσπιν ὀχληροί· ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ μορφὴ του ἔπαυσε τοῦ νὰ ἐμφάνη τὸ ὑποκνηθῆνον ἐκεῖνο σιωπτικὸν ἠθὸς τῆς, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς με εἶχε τόσον δυσχερῆσαι. Τὸ βλέμμα του ἡμέρη τῆ ἡμέρα καθίστατο εὐλακρότερον, προσηνέστερον. Πρᾶγμα ἀκατανόητον· ἔλεγεσ ὅτι ὅλως ἀφωπιάθη πλέον εἰς ἐμὲ Ὀυσιάσας τὴν πρὸς τὸ γαρτοπαζίγιον κλίσειν του διῆγεν ὅλας τὰς νύκτας χορευῶν ἢ συνδιαλεγόμενος μόνον μετὰ τῆς μητρός μου καὶ μετ' ἐμοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ, τὸν προτεκαλέσκαμεν καὶ εἰς τὸν οἶκόν μας· Αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν ἐφοβοῦμένη κατὰ τι, διότι ἡ θεία μ' ἔλεγεν, ὅτι ἀπὸ πολλὰ πράγματα τοῦ οἰκιακοῦ μας βίου ἐμελλεν αὐτὸς νὰ λάβῃ ἀφορμὴν σωμαμάτων, καὶ ὅτι, ναὶ μὲν ἐμπρὸς μας θὰ ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ παρατηρήσεις, ἀλλ' ὀπίσω μας ἐμελλε νὰ γελᾷ με τοὺς φίλους του.

Ἦλθε λοιπόν, καί, κατὰ δυστυχίαν, τυχῶν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ πατήρ μου εἰς τὸ κατῶφλι τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του, τὸν ἐμβάσεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Αὐτὴ καὶ ἡ οἰκία ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ πατρός μου, καὶ μάλιστα ὡραιότητα· τὴν εἶχε δὲ καὶ εὐτρεπισμένη ἡ μητέρα φιλοκαλῶς πολὺ· ἀλλ' ὁ πατέρας, ὅστις εὕρισκε τὴν μεγίστην τῶν τέρψεων εἰς τὸ ἐμπορίον του, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μετακομίσει εἰς ἄλλο ἐργαστήριον ἀπώτερον τοῦ οἴκου μας τὰ ἐκθέματα τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν μαργαριτῶν του. Ἀλλὰ καὶ ὄντως θαυμαστὴ ὑπῆρχεν ἡ πρόοψις τῶν θέσεων ὅπου ἠκτινοβόλου ἀποτεθεῖμένα τὰ τιμαλφῆ ἐκεῖνα πετραδία, ἐνδοθεν τῶν μεγαλοπρεπῶν ὑάλων ὑπὸ τῶν ὑποίων ἐπροφυλάτταντο, καὶ δικαίως ἔλεγεν ὁ πατήρ μου ὅτι, διὰ τὰ κάτω μίαν οἰκοδομῆς, λαμπρότερα ταύτης εὐπρέπεια δὲν ἐγίνετο.

Ἡ μήτηρ μου, καίτοι φιλόδοξος καθ' ὑπερβολὴν καὶ προσπαθοῦσα παντὶ τρόπῳ νὰ ἰσομετρηθῆ μετὰ τὰς ἀρίστας οἰκογενεῖς, ποτὲ μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε δυσχερῆσαι, ὅσκις ἔβλεπε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός τῆς ἐκτεθειμένου με χρυσῶν γράμματτα εἰς τὴν σκνίδα, ἣτις ἐκρέματο ἐξωθεν ὑπὸ τὸν παραθύρον τοῦ κοιτῶνός τῆς·

ἀλλ' ὅτε κύψασα ἐξ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ παραθύρου εἶδε τὸν Λεώνην διαβαίνοντα τὸ κατῶφλι τοῦ κατηραμένου ἐργαστηρίου, τὴν ἐφάνη ὅτι ὁ οὐρανὸς ἔπεσε καὶ τὴν ἐπλάκωσεν, ἐστράφη δ' ἀμέσως καὶ με εἶδεν ὅλη ἀσυχάλλουσα, ἀγωνιώσας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης τινὸς ἐντροπῆς.

Ε'

Κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ ἐκείνης, παράδοξός τις με εἶχε κυριεύσει ὑπερηφάνεια, καὶ ταύτην ἠσθάνθη ἐντός μου ἀναγεννωμένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀπὸ ἀκαθέκτον ὀρηθεῖσα ἀνυπομονησίαν, κατέβηκα νὰ ἰδῶ τίνι τρόπῳ συνδιελέγετο ὁ Λεώνης μετὰ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐπειδὴ ἐβράδυνε ν' ἀναβῆ, καὶ ὀρθῶς ἐσυμπεράνα ὅτι τὸν παρεμπόδιζεν ὁ πατέρας, ὅπως τὸν δεῖξῃ πρότερον, κατὰ τὴν ἀπλοϊκὴν του συνήθειαν, τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης του. Ἐμβῆκα λοιπὸν προσποιουμένη ὅτι ἀπροσδοκῆτως ἀπῆντων ἐκεῖ τὸν Λεώνην.

Ἡ μητέρα δὲν με ἄρνευε ποτὲ νὰ καταβάνω εἰς τὸ ἐργαστήριον, μήποτε τύχη τις καὶ με ἐκλάβῃ ὡς πωλήτριαν· ἐνίοτε ὁμως ἐγὼ τὴν ἐξέφευγα, καὶ ἔτρεχα ν' ἀσπασθῶ τὸν ἀγαθὸν μου πατέρα, τοῦ ὁποίου ἡ μεγίστη χροᾶ ἦτο νὰ με ὑποδέχεται εἰς τὸ κατὰστημά του. Ἀμα ὡς με εἶδε καὶ τῶρα ἐμβάινουσαν, ἔβαλεν ἐπιφώνησιν χαρᾶς· καὶ πρὸς τὸν Λεώνην, — "Α, κύριε βαρόνε! εἶπεν· ὅσα ἕως τῶρα σὰς ἐδειξα εἶναι μηδαμινά. Ἴδού ὁ λαμπρότερος τῶν ἀδαμάντων μου.

Ὁ Λεώνης ἐφάνη πλεῖστα συγκινηθεῖς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, καὶ πρὸς μὲν τὸν πατέρα μου ἐμειδίασε με κατάνυξιν, πρὸς ἐμὲ δὲ με πάθος βαθύ. Οὐδέποτε βλέμμα τοιοῦτο ἐτοξεύθη πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐκοκκίνησα ὡς τὸ πῦρ, ἀπὸ αἰσθημα δὲ ἀγνώστου ἀγαλλιάσεως καὶ φιλοστοργίας ἀνέβλυσεν ἐν δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρά μου, ὅταν ὁ πατήρ προσελθὼν μου ἠσπάσθη τὸ μέτωπον.

Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀφωνοί· ἀναλαβὼν ὁ Λεώνης ἐπιετα τὴν συνομιλίαν εὗρηκε τρόπον νὰ εἰπῆ εἰς τὸν πατέρα μου πᾶν ὅτι ἐδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν φιλαυ-

τίαν τεχνίτου και ἐμπορίου. Ἦρχησε νὰ περιγράψῃ εἰς αὐτὸν εὐφραδέστατα πῶς ἀποσπῶνται οἱ τιμαλφεῖς λίθοι ἀπὸ τοὺς χάλικας ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκονται, καὶ πῶς ἔπειτα δίδεται εἰς αὐτοὺς ἡ σιλιπνότης. Καὶ ἀνέφερε μάλιστα περὶ τούτων περιεργότατα τινά, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀποτείνας πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον, ἐπέφερεν ὀρυκτολογικὰς τινὰς ἐξηγήσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς δυνάμεις μου.

Ἡμῶρθησα μὲ πόσῃ εὐφύῳν καὶ στομυλίαν ὁμοῦ ἐγκωμιάζω καὶ ἐξύψωνε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τοῦ πατρός μου τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε καὶ μᾶς τὸ παρέστησεν ὡς πανευγενέστατον. Μᾶς περιέγραψε τὰ χρυσοχοικὰ ἀριστουργήματα ὅσα εἶδεκατὰ τὰς περιηγήσεις του, καὶ πρὸ πάντων ἐξεθείασε τὰ σωζόμενα τοῦ συμπατριώτου του Κελλίνῃ (Cellini), τοῦτον ἀναβιβάσας μέγχει τοῦ ἀριστοτέχου Μικελαγγέλου.

Ἐνὶ λόγῳ, τόσῃ τιμῇ ἀπενειμεν εἰς τὴν τέχνην τοῦ πατρός μου, καὶ τόσον ἔπαινον εἰς τὰ ἔργα του, ὥστε σχεδὸν ἐπίστευσα ὅτι, ὄχι ἀπλοῦ φιλοπόνου τεχνίτου ἤμην θυγάτηρ, ἀλλ' ἀνδρὸς ἐκ τῶν μάλιστα μεγαλοφυῶν.

Ὁ δυστυχὴς πατήρ μου ὑπέθεσε τὸ αὐτὸ κ' ἐκεῖνος καταγοητευμένος δὲ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Βενετοῦ, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν μητέρα μου. Τόσῃ ἔδειξεν εὐφύῳν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν του ὁ Λεώνης, καὶ μὲ τόσῃ ἐμβροίθειαν ἐλάλησε περὶ παντός πράγματος, ὥστε τὸν ἠκροώμην ὅλη ἐκθαμβος. Τόσον ἐντελῆ ἄνδρα ποτὲ δὲν εἶχα φαντασθῆ ὅσους μὲ παρέστησαν ὡς ἐρασιμωτάτους, ὅλοι μὲ ἐφάνησαν τόσον μικροὶ ὡς καὶ ἀσήμαντοι ὡς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἤμην νὰ τὸν ἔβλεπα ἐν ὀνείρῳ. Καθὼ ἐγὼ ἀπειρος, δὲν ἠδυνάμην μὲν νὰ κρίνω τὰς γνώσεις του καὶ τὴν εὐγλωττίαν, τὸν ἐνόουν ὅμως ἐρμεμφύτως πως. Ἐδουλούμην εἰς τὸ βλέμμα του, ἐδεσμευόμην εἰς τὰς διηγήσεις του.

Ἀληθῶς ὁ Λεώνης εἶναι ἄνθρωπος ἐξόχων προτερημάτων ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατενθουσίασεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς Βρυξέλλας. Κατέχει πᾶσαν γνῶσιν, ἀσχεῖ πᾶν θέληματρον. Ἄν παρερίσκετο εἰς μουσοῦργίαν, ἀποῦ παρεκαλεῖτο ὀλίγον, ἐμελωθεῖ ἐξαισίως. Ἐπαιζεν ὅλα τὰ ὄργανα μὲ προφανῆ ὑπεροχὴν πλησίον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικῶν. Ἐμμενε νὰ περάσῃ τὴν ἐσπέραν εἰς φίλου οἰκίαν; ἐσχεδιογράφει χαριέστατα ἐντὸς τῶν λευκωμάτων εἰς τὰ ὁποῖα τὸν παρεκάλουν αἱ παρευρισκόμεναι κυριαί. Ἐν ἀκρεῖ σου κατέστρωνε διὰ τῆς μολυβδίδος ἢ πρόσωπόν τι χαριέστατον ἢ γελοιογραφίαν ἀγγινοστάτην. Ἐστιχούργει ἐκ τοῦ προχείρου, ἢ ἀπήγγελλε δραματικὰς περικοπὰς εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους. Ἐγνώριζε τοὺς χαρακτηριστικοὺς χοροὺς ὅλων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ὅλους τοὺς ἐχόρευε μὲ χάριν ἀληθῶς ἀμίμητον. Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ εἶδε, καὶ ὅλα τὰ διέτῃρει εἰς τὴν μνήμην του· περὶ πάντων ἔκρινε, διότι τὰ πάντα καλῶς κατενοεῖ καὶ καλῶς ἐπίστατο. Ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ σῦμπαν ὡς εἰς βιβλίον.

Ἐδίδασκε θαυμασίως τὴν τραγωδίαν

ὡς καὶ τὴν κωμωδίαν. Διωροῦνίζεν ἐταιρίας σκηνοφίλων, αὐτὸς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας, αὐτὸς πρωταγωνιστής, αὐτὸς σκηνοποιός, αὐτὸς σκηνογράφος, μηχανικός αὐτός. Εἰς πᾶν συμπόσιον ὁ κορυφαῖος αὐτός, εἰς πᾶσαν ἑορτὴν πάλιν πρῶτος αὐτός. Ἐδύνατό τις νὰ εἰπῇ ὅτι ἀκόλουθόν του εἶχε τὴν εὐφροσύνην, καὶ ὅτι τὰ πάντα, ἅμα αὐτοῦ ἐμφανιζόμενον, ἤλλασαν μορφήν ἢ νέαν ἐλάμβαναν φάσιν. Ἦκούετο ἐνθουσιωδῶς, ὑπῆκούετο τυφλῶς. Ἐπίστευαν εἰς αὐτὸν ὡς εἰς προφήτην· ἂν ὑπέσχετο καὶ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἔξρ, τὸν ἐφρόνουν καὶ εἰς τοῦτο ἱκανόν. Ἐντὸς μηνός, κατὰ τὴν διατριβὴν του εἰς τὰς Βρυξέλλας, πράγματι μετέβαλε τῶν κατοίκων τὸν χαρακτῆρα. Ἡ εὐθυμία εἶχε συμφῦρει ὅλας τὰς κλάσεις, ἐξομαλύνει ὅλας τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, ἰσοσταθμίζει ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῶν πολιτῶν. Καθεκαστην ἵπποδρόμια, πυροτεχνήματα, θεάματα, μουσικαὶ συναυλῖαι, προσωπεῖα. Ὑπῆρχεν ἐλευθέρως καὶ μεγαλόδωρος· ἐπανάστασιν ἦτο ἱκανὸς νὰ διεγείρῃ χάριν αὐτοῦ ὁ λαὸς τῆς πόλεως. Δαψιλῶς ἔσπειρε τὰς ἀγαθοεργίας, πρὸς πᾶν ὅ,τι εὐρίσκων εὐκαιρίαν καὶ χρήματα. Ὅ,τι ἂν ἐπενόει τὸ ἐχειροκρότει ὁ λαὸς ὁ κόσμος. Ὅλαι αἱ γυναῖκες τὸν ἠγάπων, οἱ δὲ ἄνδρες τόσον συνηθάνοντο τὴν ὑπεροχὴν του, ὥστε κατήνησαν πλέον νὰ μὴ τὸν ζηλεύσωσι.

Πῶς θέλεις ἐν μέσῳ τοιοῦτου φανατισμοῦ νὰ μείνω ἀναισθητὸς πρὸς τὴν δόξαν, ὅτι ἐζητούμην εἰς γάμον ἀπὸ ἄνδρα ὅστις συνεκίνει μίαν χώραν ὀλόκληρον; Ὁ Λεώνης πρὸς ἡμᾶς ὑποκλινῆς! Ὁ Λεώνης οἰκειὸς μας!

Κατέστημεν ὑπογραμμὸς συρμού εἰς τὴν πόλιν, ἐγὼ καὶ ἡ μήτηρ μου. Ἐπειδὴ ἐπεριπατοῦμεν ἔχουσαι αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ εἰς πᾶσαν διασκέδασιν, τοῦτο συνετέλει νὰ ἐνδυνάμωθα πολυτελέστατα. Προεσχεδίαζε τὰς στολὰς μας καὶ ἐσύνθετε τοὺς χαρακτηριστικὸς ἱματισμοὺς μας, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ μεταμφιεσθῶμεν, ἐπειδὴ εἶχε περὶ πάντων ιδέαν καὶ ἦτο ἱκανὸς καὶ αὐτὰς τὰς ἐσθῆτάς μας καὶ τὰς θολίας νὰ κόψῃ καὶ ὀψῇ ὁ ἴδιος.

Διὰ τοιούτων μέσων κατέκτησε τὴν ἀγαπῆν τοῦ οἴκου μας. Μόνη ἡ θεία μου ἀκόμη ἀντεῖχε, καὶ πολὺν καιρὸν μᾶς ἔθλιψε μὲ τὰς ὀχληρὰς νοθεσίας τῆς. Δὲν ἔπαυε λέγουσα· Ὁ Λεώνης εἶναι ἄνθρωπος ἀκατάστατος, ἀκάθεκτος χαρτοπαίκτης· καλὸς νὰ χάσῃ καὶ νὰ κερδήσῃ εἰς μίαν ἐσπέραν ὀλόκληρον περιουσίαν, ἀρετὴν διὰ νὰ ζήσουν εἰκοσι οἰκογένεια. Τίποτε ἀπίθανον καὶ νὰ χάσῃ τὴν ἰδικὴν του ἐντὸς μιᾶς νυκτός.

Τοῦτο μαντεύσας ὁ Λεώνης ἐπεχείρησε νὰ τὴν δυσωπήσῃ, νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοϊάν τῆς· καὶ τὸ κατώρθωσε κρούσας τὴν χορδὴν τῆς κενοδοξίας τῆς, ἐλατήριον τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἔβαλλεν εἰς κινήσιν μὲ ἀπειρον δύναμιν, ἐνῶ ἐφάνετο ὅτι μόλις τὸ ἔψαυε.

Οὕτω λοιπὸν ἐξωμαλύνθη πᾶν ἐμπόδιον, καὶ οἱ γονεῖς μὲ ἀρραβῶνισαν μετ' αὐτοῦ,

ὑποσχεθέντες ἡμῖσι ἑκατομμύριον φράγκων εἰς προικὰ μου.

Καὶ πάλιν ὅμως τότε ἡ θεία ἐσυμβούλευσε νὰ ζητήσωμεν θετικωτέρας πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ τοῦ ξένου· τοῦτο δὲ ὅταν ἤκουσεν ὁ Λεώνης ἐμεῖδίασε καὶ ὑπεσχέθη νὰ μᾶς φέρῃ τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς εὐγενείας καὶ τῶν κτημάτων του ἐντὸς εἰκοσι ἡμερῶν, τὸ πολὺ. Ἦκροῦσθη μὲ ἀκραν ἀδιαφορίαν τὰ εἰς τὸ προικισύμφωνον διαλαχθέντα προικιματῆ, προσφερόμενα εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἐφάνη ὅτι ἐλαχίστην διέτῃρει γνῶσιν αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ὁ κύριος Δελπέκ, καὶ εἰς τοὺς λόγους τούτου βασιζόμενοι ὅλοι τοῦ Λεώνη οἱ φίλοι, ἐβεβαίωσαν ὅτι αὐτὸς εἶχε τετραπλασίαν περιουσίαν, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον συνέλαβε πρὸς ἐμὲ ἀπεφάσισε τὸ συνοικέσιον τοῦτο, ἄλλως κατ' οὐδένα τρόπον θὰ συγκατετίθετο. Ἐγὼ τὸ ἐπίστευσα· ποτὲ δὲν εἶχα ἀπατηθῆ, καί, ἢ δυστυχῆς, ἤξευρα μὲν ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουσιν πλαστογράφοι καὶ κλέπται, ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζα ὅτι οἱ τοιοῦτοι διεκρίνοντο πάντοτε ἀπὸ τὰ ῥάκη τῶν φορεμάτων καὶ τὴν ἐξωτερικὴν τῶν ἐλεεινότητα.

Ἀλγεινὸν αἰσθημα κατέθλιβε τὴν Ἰουλίτταν τοῦτο λέγουσαν. Ἐσιώπησε καὶ ἠτένισεν εἰς ἐμὲ ὡς ἀπονενοημένη.

— Δυστυχῆς νέα, τὴν εἶπα· διατί ὁ Θεὸς τότε νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ!

— Ὡ! ἀπήντησε τρίβουσα ἐλαφρῶς τὴν ἐβενίνην ὄφρυν τῆς, φρικτὸν λόγον ἐπρόφεραντὰ χεῖλη μου, ἀλλά, μάρτυς μου ὁ Θεός, εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν ὑπάρχει μῖσος· δὲν κατηγορῶ τὸν Λεώνην, ἂν καὶ ὀλέθριον· ὄχι, δὲν θέλω νὰ ἐρυθριῶ ὅτι ἠγάπησα τοιοῦτον ἄνθρωπον. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἀξίος οἴκτου. Ἄν ἀκόμη ἤξευρες... Ἄλλ' ὅμως ὅλα θὰ σὲ τὰ εἰπῶ.

Ἐξακολουθεῖ τὴν ἱστορίαν σου, τὴν εἶπα· εἶνε ἀρκούντως ἐνοχος αὐτός ὁ ἄνθρωπος, βεβαίως δὲ σκοπὴν δὲν ἔχεις νὰ τὸν παραστήσῃς ἐνοχώτερον τοῦ θέντος. Ἡ Ἰουλίττα ἐπανελάβε τὴν διήγησίν τῆς.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μὲ ἠγάπα· ἠγάπα τὴν Ἰουλίτταν, ἐμὲ καὶ μόνην, καὶ ὁ χρόνος τὸ ἀπέδειξε. Μὴ κινεῖς τὴν κεφαλὴν, Βυσταμέντιε, ὄχι, ὄχι ὁ Λεώνης εἶναι ὠραιότατον σῶμα μὲ μεγάλην προικισμένον ψυχὴν. Ὅλαι αἱ ἀρεταὶ καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλα τὰ φάυλα καὶ τὰ ἀγνὰ πάθη συναμα εὐρίσκαν χώραν ἐντὸς αὐτῆς. Οὐδεὶς ποτε ἠθέλησε νὰ τὸν κρίνῃ ἀπροσωπολήπτως· εἶχε δίκαιον νὰ τὸ λέγῃ ἐγὼ μόνη τὸν ἐγνώρισκα, καὶ πάλιν ἐγὼ τὸν ἐδικαίωσα.

Τόσον καινοφανῆ ἦσαν εἰς τὰς ἀκοάς μου τὰ ῥήματά του, ὥστε μὲ κατεμέθυσαν. Ἴσως ἢ ἀπόλυτος ἀγνοία, ὅπου εἶχα ζήσει ἔως τότε ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, καθίστα τὰ λεγόμενά του ἡδύτερα πρὸς ἐμὲ καὶ ὡς ἄρρητα μεταξὺ τῶν θνητῶν· ἴσως δὲν θὰ ἐφάνοντο τοιαῦτα εἰς μίαν ἄλλην νεάνιδα ἐμπειροτέραν· πιστεύω ὅμως (καθὼς καὶ ἄλλαι γυναῖκες τὸ πιστεύουν ἐπίσης) ὅτι

οὐδείς τῶν γηγενῶν ἀνθρώπων ἠσθάνθη, οὐδ' ἐξέφρασαν ὡς ὁ Λεώνης τὸν ἔρωτα. Ὑπέρτερος παντὸς ἄλλου εἰς τὰ πονηρά, καθῶς καὶ εἰς τὰ χρηστά, ἐλάλει μίαν ἄλλην διάλεκτον, εἶχεν ἄλλα βλέμματα, ἄλλην καρδίαν. Ἦκουσα Ἰταλίδα τινὰ λέγουσαν, ὅτι ἀνθοδεσμὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λεώνη ἀπέπνευε γλυκυτέραν εὐωδίαν ἢ εἰς τὰς χεῖρας ὁποιοῦδήποτε ἄλλου. Τοιοῦτος ἦτο καὶ εἰς ὅλα του. Ἐδίδει λαμπρὴν εἰς τὰ ἀπλοῦστατα τῶν πραγμάτων ὅ,τι τετριμμένον τὸ ἀνεκαίνιζε· τὸν περιεκύκλωνεν ὡς τις μαγεία· αὐτὴ δὲ ἡ μαγεία ἐσαγήνευσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐμὲ τὴν ταλαίπωρον. Οὐτε ἤθελα πλέον νὰ ἀποσκιρτήσω ἀπὸ τὴν σαγήνην ἐκείνην.

Τὸν ἠγάπησα ὅλαις δυνάμεσι.

Μ' ἐφάνη δὲ τότε ὅτι ἐμεγαλύνθη πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν μου. Θεοῦ ἔργον ἦτο τοῦτο; τοῦ Λεώνη ἦτο ἔργον; τοῦ ἔρωτος ἦτο; ἀγνοῶ· μία ψυχὴ σθεναρὰ ἀνεπτύχθη ἐκτοτε καὶ διεχύθη εἰς τὸ ἀσθενές μου σῶμα. Καθέκαστην ἀνεκάλυπτα καὶ νέον κόσμον ἰδεῶν. Ἀπὸ μίανλέξιν τοῦ Λεώνη ἀνεβλάσταναν εἰς ἐμὲ πλείοτερα αἰσθήματα ἢ ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ τοὺς φρούδους λόγους ὅσους ἤκουσα ἐπὶ ζωῆς μου.

Ὁ Λεώνης βλέπων αὐτὴν τὴν πρόοδον ἠγάλλετο καὶ ἐναδρύνετο. Ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπισπεύσῃ, καὶ μ' ἔφερε βιβλία. Τῶν βιβλίων τούτων ἡ μήτηρ μου παρετήρει τὰ χρυσόδετα σκεπάσματα, τὸ στυλιπνὸν χαρτί, τὰς ὠραίας χαλκογραφίας, καὶ μόλις ἀνεγίνωσκε τὸν τίτλον τῶν συγγραμμάτων ἅτινα ἐμελλαν νὰ καταστρέψουν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν τῆς κόρης τῆς. Ἦσαν κλά καὶ ἀθῶα μυθιστορήματα, ὅλα σχεδὸν ἀπὸ γυναικίως γραμμένα καὶ βίους γυναικῶν ἐξιστοροῦντα. Ἀνέγνωσα ἀκορέστως· ἠφράνθη, ἐδάκρυσεν. Ὁ ἰδεώδης κόσμος τῶν ἀνύψωσε τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ... καὶ μοῦ τὴν κατηράνισε. Κατέστην μετεωροπαθής, μυθιστοριώδης (ῥομαντικὴ)· ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὴν γυναικὰ ἧτις τοιοῦτον ἀποκτᾷ χαρακτῆρα· ἀλλοίμονον!

Ἔπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνεχία· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οἱ δύο φίλοι ἐβιάζον σιωπῶντες. Τὸ σκότος τῆς ἐπερχομένης νυκτός καὶ ἡ θέα τοῦ ἀγγλικῆς στρατοπέδου, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνημμένοι λαμπάδες ἐφαίνοντο μακρόθεν, εἶχον τοσοῦτον ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ συνήθως μειδιῶντος προσώπου τοῦ Ζεβάν, ὥστε πρῶτην τότε φοράν τὸ μέτωπόν του συνηφρώθη.

Αἴφνης ἐσταμάτησε καὶ, στραφείς πρὸς τὸν Ὀλιβιέρου,

— Ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Τί θέλεις;

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, πλησίον τοῦ δρόμου, σκιᾶς, αἱ ἀποστεινύονται;

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Πιστεύεις εἰς τὰ φαντάσματα;

— Ὁχι.

— Ἐ! λοιπὸν ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐκεῖναι αἱ σκιᾶς ἐκεῖ κάτω εἶνε λησταί, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ περάσῃ κανεὶς, εἴτε ἀπὸ τὸν γαλλικόν, εἴτε ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν στρατόν, διὰ νὰ τον γυμνώσουν καὶ νὰ τον φονεύσουν.

— Τί λέγεις; . . . Ἀλλὰ δὲν μ' εἶπες ὅτι ἔχεις ἐξασφαλίσαι τὴν μικρὰν μας περιουσίαν;

— Βεβαίωτατα . . . καὶ νὰ χρεωστῆς χάριν διὰ τοῦτο εἰς μίαν ἐξαιρετὸν ἰδέαν, ἡ ὁποία μοῦ ἦλθεν . . . Ἐσκέφθην ὅτι ὅπου καὶ ἂν βάλῃ τις τὰ χρήματά του, δὲν εἶνε τόσῳ ἐξησφαλισμένα ὅσῳ ὑπὸ τὸ ὑπόγραμμα τοῦ πύλου του . . . Ποῦ θὰ σκεφθῆ τις ὅτι ἐκεῖ εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ χρήματα! . . .

— Τότε λοιπὸν τί φοβεῖσαι;

— Ἐγὼ; . . . τίποτε. Φοβοῦμαι μόνον ὅτι θὰ φθάσωμεν ἀργὰ καὶ δὲν θὰ ἴδωμεν τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα καὶ ἐν μουσαῖς συναδελφόν μου, τὸν Κάρολον τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς στίχους τινάς, τοὺς ὁποίους θ' ἀπαγγεῖλω καὶ τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσα εἰς Αὐτόν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μας δεχθῆ φιλοφρόνως.

— Τότε ἂς ταχύνωμεν τὸ βῆμά μας, ἀγαπητέ μου Ζεβάν. Πρέπει νὰ ἐνωθῶμεν τὴ ταχύτερον μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ὑπερκασιθῶσι τὸν βασιλέα μας καὶ τὴν Γαλλίαν.

— Ἐμπρός λοιπόν.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρξαντο βιαζόμενοι δρομαίως.

Ἄλλ' αἴφνης, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζεβάν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τινος σωροῦ ξηρῶν θάμνων, τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, καὶ ὁ δυστυχῆς νέος, ὀλισθήσας, ἔπεσεν, ἐκβαλὼν κραυγὴν ἀπέλπισίας.

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ὁ Ὀλιβιέρου ὤρμησε πρὸς βοήθειάν του, ἀλλὰ, μὴ προσθάσας ἐγκαίρως, κατεκλύθη μετὰ τοῦ ατυχοῦς Ζεβάν ἐπὶ τινος χάνδακος, ἔχοντος βάθος ὀκτῶ ἕως δέκα ποδῶν.

Δώδεκα περίπου Ἄγγλοι ἐξῆλθον πάραυτα ἐκ τοῦ πυκνοτέρου μέρους τοῦ δάσους καὶ ἔτρεξαν καγγαζόντες περίξ τοῦ ἀνορυχθέντος χάνδακος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων ἐκείνων, ἀνὴρ πενητηκονταετής, ὑψηλὸς καὶ παχύς, πλησιασας καὶ κλίνας ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ χάνδακος:

— Ἐ! παιδιὰ! εἶπε μετ' ἤθους χλευαστικῶς, ἰδοὺ τί ἐπάθατε διὰ νὰ βιασθῆτε! . . .

— Ἀθλιε! ἐκραύγασεν ὁ Ὀλιβιέρου.

— Ὁμίλει μὲ περισσότερον σέβας εἰς τὸν κύριον! Ἰωάννην Μαλκράφτ, πιστὸν ὑπῆκοον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ σέβου ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ σας σώσῃ ἢ νὰ σας ἀφήσῃ ν' ἀποθάνετε ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὸ ψῦχος εἰς αὐτὸν τὸν λάκκον.

— Ὁ κακούργος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Ζεβάν χαμηλοφώνως εἰς τὸν Ὀλιβιέρου. . . αὐτὸς τῶρα εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ ἡμᾶς. . . ἂς προσπαθῶμεν νὰ σωθῶμεν διὰ τῆς πονηρίας. . . Ἄφες ἐμὲ νὰ τῷ ὀμιλήσω. . .

Εἶτα δὲ, ἀπευθυνθεὶς πρὸς αὐτόν,

— Κύριε Μαλκράφτ, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἱκετευτικῆς.

— Ἐ! τί τρέχει;

— Εἶνε φανερόν ὅτι εἶσθε πολὺ ἰσχυρότερός μας, αὐτὸ δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τὸ ἀρνηθῶμεν. . . Ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς συνέβη ὥστε τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐπίπτομεν εἰς αὐτὸν τὸν κατηραμένον λάκκον, σεῖς νὰ εὐρεθῆτε ἀκριβῶς διὰ νὰ μας σώσετε.

— ὦ! ὦ! . . . διὰ νὰ σας σώσω; . . . Μὴ παρατρέχεις, σύντεκνε! . . . τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ συμφωνίας. . .

— Λέγετε ἐλευθέρως, ἀγαπητέ κύριε Μαλκράφτ. Μόνον σᾶς παρακαλῶ γρήγορα . . . διότι ἐδῶ κάτω εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ παγώσῃ ἐξαιρετα.

— Εὐχαρίστως. Ἐσκαψα τὸν λάκκον αὐτὸν ἐπίτηδες καὶ τὸν σκεπάζω μὲ νέους κλαθούς καθὲ φοράν ὅπου ἤθελε τὸν ἐπισκεφθῆ κανεὶς διαβάτης. . .

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἂν ὁ διαβάτης παραδεχθῆ τὰς προτάσεις μου, τότε κρεμῶ μίαν σκάλαν καὶ τὸν ἀναισχίζω, ἂν ὅμως ἀρνηθῆ τὸν ἀρίνω καὶ παγῶνει ἐκεῖ κάτω. . . Ἐννοεῖτε; . . .

Ὁ Ζεβάν ἐφριξίασεν, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρου ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς.

— Ὑπομονή, ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρου, ὑπομονή, εἶπεν χαμηλοφώνως ὁ Ζεβάν. Σὺ δὲν ἤξεύρεις ἀπ' αὐτά! . . . Ἄφες ἐμὲ. . . Ἦ οὕτως ἢ ἄλλως πρέπει νὰ διαφύγωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου Ἀγγλου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, λοιπόν, σύντεκνε, δὲν μ' ἀπαντᾷς;

— Συγχωρήσατέ με, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ποιητής, ἐσυμβουλευθῆν τὸν φίλον μου πρὶν ἢ σᾶς ἀπαντήσω.

— Ἐ! καὶ τί συμβουλήν σᾶς ἔδωκε;

— Καλὴν. . . ἐννοεῖται.

— Εἴθετα λοιπὸν συμφωνοί;

— Συμφωνοῦμαι.

— Τότε νὰ σας ρίξω τὴν σκάλαν;

— Βεβαίωτατα.

Δι' ἐνὸς νεύματος τοῦ Μαλκράφτ, εἰς τῶν ὀπαδῶν του ἐξετύλιξεν ἐκ τῆς ὀσφύος του μακρὰν τινὰ σχοινίην κλίμακα, τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ἐντὸς τοῦ χάνδακος, ἀφοῦ πρῶτον προσέδεσεν αὐτὴν ἐπὶ τινος μεγάλου πασσάλου.

— Ἀναβῆτε, εἶπεν ὁ ληστής. . . γρήγορα!

Δι' ἐνὸς δὲ πηδήματος ὁ Ὀλιβιέρου καὶ ὁ Ζεβάν εὐρέθησαν ἐκτὸς τοῦ χάνδακος, περικυκλωθέντες πάραυτα ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, οἵτινες κατέστησαν οὕτως ἀδύνατον πᾶσαν φυγὴν αὐτῶν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, τὸ βαλάντιόν σας!

— Τὸ βαλάντιόν μας! ἐπανελάβην ἐκ πληκτῆς ὁ Ζεβάν. Ἀλλοίμονον! ἀγαπητέ κύριε Μαλκράφτ, ἡμεῖς ἐσκεπτόμεθα πῶς νὰ περάσωμεν τὴν ἡμέραν μας αὐρίον! . . . Νὰ! ἰδέ! . . .

Καί, ταῦτα λέγων, τῷ ἔδειξεν ὅλα τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀληθῶς ἦσαν κενά.

— "Ω! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Μκλκράφτ, αὐτὴ εἶνε κακὴ δουλειά! . . . καὶ ὁ σύντροφός σου ἐκεῖ κάτω, ὁ ὁποῖος δὲν ὀμιλεῖ;

Ὁ Ὀλιβιέρους ἐποίησατὸ κίνημα ἀπαρσεκείας καὶ ἐξεῖψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἄγγλου μικρὸν βελάντιον, περιέχον ὀλίγα χάλκινα νομίσματα.

— Αὐτὰ εἶν' ὄλα; ἀνέκραξεν ὁ Μκλκράφτ πλήρης ὀργῆς.

— Ὅλα, ὄλα . . . κύριε, εἶπεν ὁ Ζεβάν.

"Ἄν ἀμφιβάλλετε, ἐκδύσατέ μας.

— Ὁ διάβολος νά σας πάρη!

— Καὶ τί θέλεις νά σου κάμουν, κύριε Μκλκράφτ, δύο πτωχοὶ νέοι, ὅπως ἡμεῖς; Ἄχ! ἂν ἤμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν σας, τότε ἤλλαζε τὸ πρᾶγμα . . .

— Ἄ! μὲ περιπαίζεις λοιπόν; ἐκράυγασεν ὁ Ἄγγλος, ὑψῶν τὴν χεῖρα κατ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' αἰφνης, κταπιβάσας αὐτήν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν, ἀφοῦ δὲν ἔχετε χρήματα θά σας πάρω τὰ ὄπλα σας . . . γρήγορα! . . .

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος αὐτοῦ, ἐξ ἐκ τῶν ὀπαδῶν του ὤρμησεν πρὸς τοὺς δύο δυστυχεῖς νέους καὶ ἀφώπλισαν αὐτούς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἤχος σαλπίγγων.

— Οἱ Γάλλοι! . . . ἀνέκραξεν ὁ Μκλκράφτ. Ἐμπρός, σύντροφοι, ἔμπρός! . . .

Καί, λαβόντες τὰ ὄπλα των, ὡς καὶ ἐκεῖνα τῶν δύο νέων, ὤρμησεν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Μόλις δ' ἐξηφανίσθησαν, ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη περιχαρῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὀλιβιέρους.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀνέκραξε, πῶς σοῦ ἐράνη τὸ παιγνίδιον, ποῦ ἐπαιζα;

Ε'

"Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ποίησις δύναται ἐνίοτε νὰ διαθρήψῃ ἕνα ποιητὴν.

Οἱ δύο φίλοι ἀνέλαβον τὴν πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἀγούσαν, ὁ μὲν Ὀλιβιέρους καταρῶμενος τὴν ἀτυχῆ συνάντησιν τοῦ Μκλκράφτ, ὁ δὲ Ζεβάν, ἀστεϊεύμενος, κατὰ τὸ σύνθημα, καὶ εἰς ἄκρον ἐνθουσιῶν διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπαιξεν ἐνώπιον τοῦ Ἄγγλου κακούργου.

Ἄλλ' ὅτε ἐπλησίασαν τοὺς πρώτους σταθμούς, αἰφνης ὁ Ζεβάν ἐσταμάτησεν. Εἶχε παρατηρήσει σκοπιάν τινα, ἀκόμψως ἐασηματισμένην διὰ ξηρῶν κλάδων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἴστατο σκοπὸς τις, ἀκίνητος, προφυλαττόμενος ἀπὸ τοῦ ψύχους.

— Ὀλιβιέρους!

— "Ε;

— Ἴδού ἕνας σκοπός, ὁ ὁποῖος τῶρα θά μᾶς φωνάξῃ «τίς εἶ;»

— Θά τῷ ἀπαντήσωμεν ὅτι εἴμεθα δύο στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἤλθομεν ἐδῶ, εἰς Ἀζινκούρτην, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὸν βασιλέα μας. Αὐτὸ ἀρκεῖ ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ὄπλα . . .

— Ἴσα, ἴσα αὐτὸ μὲ λυπεῖ! . . . Τέλος πάντων ἀπόψε εἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸν μου πολὺ γενναῖον . . . Δὲν πειράζει ἄς περάσωμεν γρήγορα! . . .

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐτάχοναν τὸ βῆμα.

Φθάσκοντες πλησίον τῆς σκοπιᾶς, ὁ Ζεβάν πρξετήρησε μετὰ προσοχῆς ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Περιέργον, ἐρώνησεν αἰφνης . . . ὁ στρατιώτης, ὁ ὁποῖος εἶν' ἐκεῖ μέσα, ἀπέθνηκε!

— Πῶς τοῦτο;

— Παρατήρησον.

Ὁ Ὀλιβιέρους προὐχώρησεν ἐν βῆμα.

— Πτωχὲ νέε! εἶπε ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ὁ Θεὸς νὰ ἔχη τὴν ψυχὴν του!

Σπασμωδικὸς καγχασμός τοῦ Ζεβάν διεδέχθη τὴν θρησκευτικὴν ταύτην ἐπίκλησιν τοῦ Ὀλιβιέρους.

— Πῶς, Ζεβάν; διατί λοιπόν δὲν συγκινεῖσαι διὰ τὸν θάνατον ἐνὸς ἀνδρείου στρατιώτου, ἀφρωσιωμένου εἰς τὸ καθήκόν του;

— Διατί; . . . ἐπανελάθεν ὁ Ζεβάν γελῶν Διότι, ἀγαπητέ μου φίλε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀπέθανε!

— Τί λέγεις;

— Δὲν ἀκούεις πῶς ρογχαλίζει;

Καὶ ὄντως, ὁ δυστυχεῖς ἐκεῖνος στρατιώτης, ἀποκαμὼν ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν τινα εἰς τὰς ἀπεράντους τοῦ Μορφῆς χώρας.

Ὁ Ὀλιβιέρους συνουφουώθη.

— Ἴδού, εἶπεν ὁ Ζεβάν, περίστασις νὰ ὀπλισθῶμεν καὶ πάλιν!

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅτε φωναὶ μεμιγμέναι μετὰ γελῶτων ἠκούσθησαν καὶ οἱ δύο φίλοι εἶδον τρεῖς στρατιώτας τρέχοντας καὶ ἀκολουθοῦντας πέντε ἢ ἕξι ἄλλους.

Διέβησαν χωρὶς νὰ παρατηρήσωσι τοὺς δύο νέους.

— Διάβολο! εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἐδῶ πέρα βλέπω διασκεδάζουν . . .

— Ναι, διασκεδάζουν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους, καὶ ἐν τούτοις οἱ Ἄγγλοι ἀγρυπνοῦσιν! . . . Ἐμπρός, ἀδελφέ μου, ἄς προχωρήσωμεν.

Καὶ καθ' ὅσον προὐχώρουσαν πρὸς τὸ σταυροδρόμιον, ἠκούετο τρομερῶς τις θόρυβος φωναί, μεμιγμέναι μετὰ καλπασμῶν ἱππων, ποδοβολήματα καὶ κλαγγαὶ ὄπλων, ἀνήγγελλον τὴν παραμονὴν μεγάλης καὶ φοβερᾶς μάχης.

Προχωροῦντες δέ, ἀπήντησαν στρατιώτην, ἐπιπλήττοντα παῖδά τινα, ὅστις ἔκλαιεν.

— Φίλε μου, εἶπε πάραυτα πρὸς αὐτὸν ὁ Ζεβάν, μίαν λέξιν . . .

Ὁ στρατιώτης ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν παῖδα, ὅστις ἦτο υἱός του, καὶ ἐπλησίασε τοὺς δύο νέους.

— Τί θέλετε, κύριε;

— Ἐπεθύμουν νά σας ζητήσω μίαν χάριν.

— Λέγετε ἐλευθέρως.

— Ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἔχομεν σπουδαίαν ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσωμεν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, τὸν Κάρυλν τῆς Αὐρηλιάς.

— Ναι! ἀλλά, εἶπεν ὁ στρατιώτης π-

ρατηρῶν τοῦς δύο νέους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε, πιστεύω ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὅσω καλοκλῆρατος καὶ ἂν ἦνε, δὲν θά θελήτῃ νά σας δεχθῇ.

— "Ω! ὅσω δι' αὐτὸ μὴ ἀνησυχεῖς, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους . . . Μόνον κάμε γρήγορα . . .

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ὁ Ζεβάν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ὑπορράμματος τοῦ πῆλου του ἀργυροῦν τι νόμισμα καὶ ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ στρατιώτου.

— Ἰᾶρε, φίλε μου, τῷ εἶπε, ν' ἀγοράσῃς κᾶτι τι τοῦ μικροῦ σου . . . Ξεῦρεῖς πάντοτε τὰ μικρὰ ἔχουν ἀδυναμίαις.

Ὁ στρατιώτης ἔλαβε μειδιῶν τὸ νόμισμα, εὐχαριστήσας διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ζεβάν.

— Ἐλθετε λοιπόν, κύριοι. Θά σας δείξω τὸν δρόμον.

Καὶ ἤρξατο βαδίζων ταχέως, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο νέων.

— Πιστεύεις λοιπόν ὅτι ὁ πρίγκηψ θά μᾶς δεχθῇ; εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους πρὸς τὸν Ζεβάν.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, δι' ὄλον τὸν κόσμον ὁ πρίγκηψ εἶνε πάντοτε πρίγκηψ, δι' ἐμὲ ὅμως εἶνε συνάδελφος . . .

Μετὰ ἐνὸς τετάρτου ὁδοιπορίαν, ὁ στρατιώτης ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς, ἐξωθεν τῆς ὁποίας ἴστατο σκοπὸς τις ἐνοσπλος.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου . . . ὁ Θεὸς νά σε προστατεύῃ, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ ὁδηγός των, οἱ δύο νέοι παρετήρησαν ἀλλήλους.

— Καὶ τῶρα τί θά κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Θά ἴδῃς. Κατ' εὐτυχίαν ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος Μκλκράφτ δὲν εἶδεν ὅτι εἶχον εἰς τὰ θυλακία μου τὸ σημεῖωματάρι μου . . . αὐτὸ δι' ἐμὲ ἀρκεῖ.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του χαρτοφυλάκιόν τι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο καὶ κονδυλοφόρος μετὰ τῆς γραφίδος καὶ τι μικρὸν μελανοδοχεῖον, ἤρχισεν νὰ γράφῃ.

Μόλις δ' εἶχε τελειώσει τὴν ἐπιστολὴν του καὶ ἡ θύρα τῆς σκηνῆς ἠνεώχθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

— Κύριε! . . . κύριε! . . . εἶπεν ὁ ποιητῆς τρέχων κατόπι τοῦ ὑπασπιστοῦ, ἐρχεσθε ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς Καρόλου τῆς Αὐρηλιάς;

— Ναι.

— Τότε θά σας παρακαλέσω, κύριε, ὅπως διατάξῃτε νὰ δοθῇ ἀμέσως ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

— Ποῖος εἴσθε;

— Εἶς ποιητῆς! . . . ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Ζεβάν.

— "Ω! αὐτὴν τὴν ὥραν ἔχομεν περισσοτέραν ἀνάγκην ἀπὸ στρατιώτας ἢ ἀπὸ ποιητᾶς, ἐπιθύρσειν ὁ ὑπασπιστής, ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὄμους.

— Κύριε . . . εἶμαι μὲν ποιητῆς . . .

ἀλλ' εἶμαι ἐπίσης καὶ καλὸς στρατιώτης... καὶ ἐπιζῶ ὅτι θά τω ἀποδείξω εἰς πρῶτην περίστασιν... Κάμετέ μου λοιπὸν αὐτὴν χάριν.

Ὁ ὑπασιπστής, ὅστις ἐγένωσκε καλῶς ὅτι δούριος τοῦ ἡγάπα πολὺ τοῦ καλλιτέχνας, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλεν αὐτὸς οὗτος νὰ φέρῃ αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ζεβάν.

Ὅθεν, λαβὼν ἐπιστολὴν εἰς ἧλθεν εἰς τὴν σκηνὴν. Μετα τινος δὲ στιγμῆς ἡ θύρα τῆς σκηνῆς ἠνεώχθη καὶ αὐθις καὶ ἐνεφανίσθη ὁ ὑπασιπστής.

— Κύριε Ζεβάν Μαχιέ, εἶπεν, ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εὐηρεστήθη νὰ δεχθῆ ὑμᾶς εἰς ἐπίσκεψιν.

— Βλέπεις; δὲν σοὶ το ἔλεγα; εἶπεν ὁ Ζεβάν ὑπερηφάνως εἰς τὸν φίλον του.

Καὶ ἀμφότεροι εἰς ἧλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας.

Ἀφηγούμενοι γεγονότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν ἐπάρατον ἐκεῖνον Ἰε' αἰῶνα, καθ' ὃν τὰ πάντα ἐμολύνθησαν διὰ τοῦ βορβόρου καὶ τοῦ αἵματος, ἔχομεν, φρονούμεν, καθήκον νὰ σταματήσωμεν ἐπ' ὀλιγον πρὸ ἐνός ἐξαιρετικῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσώπου.

Ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εἶνε ἀληθῆς ὅτι ἔζη ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρας μεμολυσμένης· μωροὶ καὶ ἀνόητοι πολιτικοί, αἰσχροὶ καὶ ἀναίδεῖς κόλακες, κακοῦθεις δολοφόνου καὶ προδοῦναι, βδελυροὶ ἐπαναστάται καὶ δῆμιου, ἰδοὺ τίνες ἀπεσταλόντων τὴν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης διαφθορᾶς, εἶνε παρήγορον νὰ βλέπῃ τις ἕνα πρίγκηπα νὰ διαμένῃ πιστῶς εἰς τὸν βασιλέα του καὶ νὰ τηρῇ ἀκηλίδωτον τὸ ὄνομα του.

Καὶ ὁ πρίγκηψ οὗτος ἦτο ὁ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου.

Ὅταν κοινωνία τις φθᾶσῃ πλέον εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρείωσως, ἡ ἐμφάνισις ποιητοῦ τινος εἶνε μυστηριώδης φαινόμενον, εἶνε θαῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀποστέλλοντος αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως παρηγορῇ τὰς ὀλίγας ἐκείνας εὐαισθητοῦς ψυχᾶς, αἰτινες, περίτρομοι καὶ σιωπηλαί, δὲν τολμῶσι νὰ ἐκφράσωσι πᾶν ὅ,τι αἰσθάνονται καὶ διαλογίζονται. Τὸ ἄσμα τού συγινεῖ αὐτάς, ὡς τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος· τὰ δ' ἔργα του, πλήρη τρυφερότητος καὶ εὐαισθησίας, λησμογοῦνται μὲν ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποβάλλουσι τὸ ἀρώμα αὐτῶν, τὴν ἐκρινὴν αὐτῶν εὐωδία.

Ἐνθερμος πατριώτης καὶ ἀληθῆς χριστιανός, ὁ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας διέμενεν εἰκοσι καὶ πέντε κατὰ συνέχειαν ἔτη εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ σκοτεινὰς τῆς Ἀγγλίας χώρας, τὸ δὲ κλίμα καὶ αἱ πικραὶ τῆς ἐξορίας δὲν ἴσχυσαν νὰ κατασβύσωσι τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑποφῶσκον ἐκεῖνο πῦρ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰς θλίψεις τοῦ βίου του ἀνεκούφιζε διὰ τῆς γλυκερᾶς καὶ ἐρατεινῆς ποιήσεως.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζεβάν καὶ ὁ Ὀλιβιέρος εἰσῆρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς, οὗτος συνωμιλεῖ περὶ πολεμικῶν σχε-

δίω μετὰ πολλῶν ὑψηλῶν ἀτόμων· οἶον τοῦ κόμητος Δαμαρτίου, τοῦ Μονταιγύ, τοῦ Δαμπιέρου καὶ ἄλλων.

Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῶν δύο νέων, ἡ συνωμιλία διεκόπη. Ὁ κόμης Δαμαρτίος, παρατηρήσας πρόσεκτικῶς τὸν Ὀλιβιέρον, ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τοῦ Μονταιγύ.

— Παρατηρήσατε τὸν νέον αὐτόν, τῷ εἶπε... τὸν ὑψηλότερον;

— Ναί!

— Δέν σας φαίνεται ὅτι ὁμοιάζει πολὺ μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας;

— Ναί... ἔχετε δίκαιον... Καὶ μάλιστα ὁμοιάζει πολὺ...

— Τίνος;

— Τοῦ μακαρίτου δουκὸς.

— Πραγματικῶς.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι κύριοι ἐξηκολούθησαν συνωμιλοῦντες χαμηλοφώνως περὶ τῆς ὁμοιότητος ταύτης.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ Κάρολος, τὸ συμβούλιον ἐτελείωσεν ἤδη. Εἰσθε ἐλεύθεροι· ἀναλογίσθητε δὲ ὅτι αὐριον ὀφείλει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ εὐρεθῆ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του. Χρίζετε λοιπὸν, κύριοι, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάτῃ καὶ προστατεύῃ τὴν Γαλλίαν!

Ἄπαντες δ' ἐχαιρέτισαν τὸν πρίγκηπα ὑποκλιθέντες καὶ ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς πᾶραυτα.

— Σεῖς μείνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς δύο νέους.

Ὅτε ἔμεινε μόνος, ὁ δούξ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἐδρᾶς του καὶ διὰ φωνῆς γλυκεῖας καὶ θαυπευτικῆς,

— Κύριε Μαχιέ, εἶπεν εἰς τὸν Ζεβάν, βλέπω ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε φίλος τῶν μουσῶν...

— Φίλος, μάλιστα... ἀλλ' ἀνάξιος, Ὑψηλότατε... Μόλοντουτο ἐσκέφθη ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ εὐηρεστεῖτο νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς δύο πτωχοὺς νέους.

— Οἱ στίχοι σας εἶνε πολὺ ὠραῖοι, κύριε, καὶ σὰς συγχαίρω.

— Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότατε.

— Καὶ ὁ νέος οὗτος τίς εἶνε;

— Εἶνε ἀδελφός μου, Ὑψηλότατε... δηλαδὴ θετὸς ἀδελφός μου... Ἄλλ' ἀγαπώμεθα, Ὑψηλότατε, ὡς ἀληθεῖς ἀδελφοί...

— Εἶνε καὶ αὐτὸς ποιητής; ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ.

— Ὅχι, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, εἶμαι στρατιώτης.

— Εὐγε!... Ἡ φυσιογνωμία σου ὅμως προδίδει ὅτι εἶσαι εὐγενοῦς καταγωγῆς καὶ ἴσως, ἴσως τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου δὲν θά μοι εἶνε ἀγνωστον!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠρυσθίασε.

— Δέν γνωρίζω τὸν πατέρα μου, Ὑψηλότατε, εἶπε δειλῶς καὶ νεύων πρὸς τὰ κάτω τοῦς ὀφθαλμοῦς.

— Ἄχ! πτωχὲ νέε! εἶπεν ὁ Κάρολος προχωρήσας πρὸς αὐτόν. Μὲ συγχωρεῖς πολὺ, φίλε μου!

— Γνωρίζω μόνον, Ὑψηλότατε, ὅτι ὁ πατήρ μου ἐδολοφονήθη.

Ὁ δούξ ἀνεσκήρτησεν.

— Καὶ ὁ δολοφόνος;

— Ἐπίσης τὸν ἀγνοῶ... Εἰς φίλος μου ὅμως μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θά τους μάθω καὶ τοὺς δύο.

— Ὡ τί γίνονται εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν! ἐψήθυσεν ὁ Κάρολος στεναζών. Καὶ τῶρα τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ, κύριοι;

— Θέλουμεν ὄπλα, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος. Τὰ ἰδικά μας μᾶς τα ἐπῆραν οἱ λησταί... Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποθάνωμεν εἰς τὸ πλευρὸν σας, πολεμοῦντες ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους διὰ φωνῆς συμπαθοῦς καὶ ἐνθουσιώδους, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ πικρῆται αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ. Ἠσθάνετο ἤδη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν, ἀληθῆ συμπάθειαν πρὸς τὸν νέον.

— Καὶ ὀνομάζεσθε; τῷ εἶπεν.

— Ὀλιβιέρος, Ὑψηλότατε.

Ὁ πρίγκηψ ἐκτύπησε τὸν κῶδωνα.

Εἰς τῶν ὑπασιπιστῶν του ἐνεφανίσθη.

— Θὰ δώσητε εἰς τοὺς νέους αὐτούς, τῷ εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὄπλα μου, καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσητε εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ὑπηρετῶν μου, τοὺς ὁποίους θέλετε διαταξέει νὰ περιποιηθῶσιν αὐτοὺς ὅπως τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας τὸ ἀποδώσῃ ἐκκτανταπλασίως, εἶπεν ὁ Ζεβάν ταπεινῶς.

Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, πρέπει τις νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καλὰ καὶ μάλιστα σεῖς, οἱ ὅποιοι φαίνεσθε ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι νέοι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔτεινεν αὐτοῖς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν οἱ δύο νέοι ἠσπᾶσθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

Εἶτα δέ, ἅμα οὗτοι ἐξῆλθον, ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

— Ὁ πατήρ του ἐδολοφονήθη, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Φεῦ!... ὅπως καὶ ὁ ἰδικός μου!... Ἀλλὰ διατί ἄρα γε ἡ φωνὴ του μὲ συνεκίνησε τόσο;... Σ. Τ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

— Εἰς τὴν χώραν του εἶνε ἰσχυρὸς ἀρχων, εἶπεν ὁ δούξ, βεβαιούσι δ' ὅτι ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ἐπαρχίας.

— Ναί, ἐξοχώτατε πρὸ παντὸς ὅμως δέον νὰ ἐνθυμεῖσθε, ὅτι εἶνε πατήρ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του εἶνε δυστυχῆς καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπίσης εἶναι δυστυχῆς, ἕνεκα τῆς δυστυχίας τῆς θυγατρὸς του.

— Πότε θέλω δυνηθῆ νὰ τον ἴδω;

— Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ ὑμῶν εἰς Παρισίους.

— Ἐχει καλῶς.

— Σύμφωναι, λοιπὸν, ἐξοχώτατε;

— Ναί.

— Ἐχω τὸν λόγον σας ὡς εὐπατρίδου;

— Ἐχετε τὸν λόγον τοῦ πρίγκηπος.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε;

- 'Απόψε' με περιμένεις ;
- 'Όχι' προηγοῦμαι ὑμῶν.
- 'Υπαγε καὶ ἔσο ἕτοιμος.
- Τὰ πάντα ὑπὲρ ὑμῶν, ἐξοχώτατε.

Ποῦ θὰ ἐπανεύρω τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα ;

— Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ βασιλέως, αὐριον περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Θὰ εἶμαι ἐκεῖ, ἐξοχώτατε ὑγειαινοῦτε.

Ὁ Βουσὺ δὲν ἀπόλεσε στιγμὴν, ὥστε τὴν ἀπόστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ δούξ, κοιμώμενος ἐν τῷ φορεῖῳ του, κατηνάλωσε πεντεκαίδεκα ὥρας, ὁ νεανίας, ὅστις ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους μετὰ τὴν καρδίαν ἐμπλεων χαρᾶς καὶ ἔρωτος, διέτρεξεν ἐντὸς πέντε ὥρων, διακαϊόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ παραμυθηθῇ τὸν βαρόνον, ᾧ τινὲς εἶχεν ὑποσχεθῆ συνδρομὴν, καὶ τὴν Ἄρτεμιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπανεφέρει τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς.

ΛΒ'.

Τέτις τρόπῳ ὁ Σχικὼ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους καὶ ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Γ'.

Πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὸ Λουβρον, διότι ἦτο μόνον ἡ ἑνδεκάτη πρωϊνὴ ὥρα· οἱ φρουροὶ τῆς αὐλῆς ἐφαίνοντο βαδίζοντες μετὰ προσοχῆς καὶ οἱ ἀλλάσσοντες τοὺς φρουροῦντας ἰππῶται ἐβαδίζον βῆματι ἐλαφρῷ.

Ἄφινον τὸν κεκοπιακότα ἐκ τῆς ὁδοπορίας βασιλέα ν' ἀναπαυθῇ.

Δύο ἄνδρες ἐνεφανίσθησαν ταυτόχροπως πρὸ τῆς κυρίας πύλης τοῦ Λουβρου· εἰς τούτων ἐπέβαιεν ἐντελῶς ἀρμαίου ἀραβικοῦ ἵππου καὶ ὁ ἕτερος ἵππου ἀνδαλουσιῶ, καθίδρου.

Ἐστῆσαν πρὸ τῆς πύλης καὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους, διότι, προσερχόμενοι ἐξ ἀντιθέτων διευθύνσεων, ἐκεῖ μόνον συννητήθησαν.

— Κύριε Σχικὼ, ἀνέκραξεν ὁ νεώτερος, χαιρετίσας εὐγενῶς, πῶς ἔχετε σήμερον ;

— Ἄ ! ὁ κύριος Βουσὺ. Ἐχω θαυμασίως τὴν ὑγείαν, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος μετ' εὐπρεπειᾶς ἀληθοῦς εὐπατρίδου.

— Ἐρχεσθε νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ βασιλέως; ἠρώτησεν ὁ Βουσὺ.

— Καὶ ὑμεῖς ἐπίσης, ὑποθέτω.

— Ὁχι. Ἐρχομαι νὰ χαιρετίσω τὸν ἐξοχώτατον δούκα δ' Ἀνζιου. Ἥξυρετε, κύριε Σχικὼ, προσέθετο ὁ Βουσὺ μετὰ μειδιάματος, ὅτι δὲν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ καταλέγωμαι μεταξὺ τῶν εὐνοουμένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ;

— Θὰ ἐπιπλήξω τὸν βασιλέα διὰ τοῦτο καὶ ὄχι ὑμᾶς, κύριε !

Ὁ Βουσὺ προσέκλινε.

— Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακρὰν ; ἠρώτησεν ὁ Βουσὺ. Ἐλεγον, ὅτι ὠδοπορεῖτε.

— Ναί, κύριε, ἐθήρευον, ἀπῆντησεν ὁ Σχικὼ. Ἀλλὰ δὲν ἐταξιδεύατε καὶ ὑμεῖς ;

— Πραγματικῶς, ἐξέδραμον εἰς τὰς ἐπαρχίας· τὴν δὲ θὰ λάβητε τὴν καλω-

σύνην νὰ μοι παράσχητε μίαν ἐκδούλευσιν ;

— Διατί ὄχι ; Ὁσάκις ὁ κύριος Βουσὺ θελήσῃ νὰ με διατάξῃ, εἶπεν ὁ Σχικὼ, θέλει μοὶ περιποιήσῃ μεγίστην τιμὴν.

Ἀφοῦ ὑμεῖς, ὡς προνομιούχος, μέλλετε νὰ εἰσδύσητέ εἰς τὰ δώματα τοῦ Λουβρου, ἐνῷ ἐγὼ θέλω παραμείνει εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, εὐκρεστήθητε νὰ εἰδοποιήσητε τὸν δούκα δ' Ἀνζιου ὅτι περιμένω.

— Ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιου εἶναι εἰς τὸ Λουβρον καὶ μέλλει νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ; Διατί, λοιπόν, δὲν εἰσερχεσθε μετ' ἐμοῦ ;

— Φοβοῦμαι τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τοῦ βασιλέως.

— Μπᾶ !

— Διάβολε ! δὲν μ' ἔχει μέχρι τοῦδε συνηθίσει εἰς τὰ χαριέττατα μειδιάματά του

— Μετ' ὀλίγον χρόνον, τὰ πάντα θέλουσι μεταβληθῆ, ἐστὲ βέβηχιος.

— Ἄ ! ἄ ! εἰσθε, λοιπόν, νεκρομάντις, κύριε Σχικὼ ;

— Ἐνίστε. Ἐμπρός, θάρρος, ἔλθετε, κύριε Βουσὺ.

Τῷ ὄντι, εἰσῆλθον καὶ διηυθύνθησαν, ὁ μὲν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ δούκου δ' Ἀνζιου, κατοικαῦντος, ὡς νομίζομεν ὅτι εἶπομεν, εἰς τὰ δώματα, ἐν οἷς εἶχεν ἄλλοτε κατοικήσει ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' εἶχεν ἀφυπνισθῆ καὶ σημάνει τὸν μέγαν κώδωνα, νέρος δὲ θεραπόντων καὶ φίλων εἶχον ἤραμαι εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα· εἶχον ἤδη παρατεθῆ τῷ βασιλεὶ ὁ ἐξ ὀρνιθίων ζωμός, ὁ λευκὸς ἄρτος καὶ τὰ καρυκευμένα κρέατα, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Σχικὼ ζωηρὸς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ σεπτοῦ κυρίου του καὶ ἤρχισε, πρὶν ἢ εἶπῃ καλὴν ἡμέραν, νὰ τρώγῃ ἐκ τοῦ πινακίου καὶ νὰ πίνῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ πατηρίου.

— Θαῦμα ! ἀνερώνησεν ὁ βασιλεὺς ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, εἰ καὶ θέλων νὰ ὑποκριθῇ ὀργὴν, εἶναι ὁ φαῦλος Σχικὼ, νομίζω εἰς φυγὰς, τυχοδιώκτης, ἀξίος ἀγχιόνης.

— Λοιπόν ! λοιπόν ! τί ἔχεις τέκνον μου; εἶπεν ὁ Σχικὼ, καθήσας ἀφελῶς μετὰ κεκοιναμένα ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο αὐτὸς ὁ Ἐρρίκος λησμονοῦμεν, λοιπόν, τὴν ἐπιστροφὴν μας ἐκ τῆς Πολωνίας; ὅπου ἐπαίξαμεν τὸ μέρος ἐλάφρων, ἐνῷ οἱ μεγιστᾶνες ἐπαίζον τὸ μέρος τῶν σκύλων. Ταρατάν ! ταρατάν !

— Ὅριστε ! ἐπανῆλθεν ἡ δυστυχία μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, δὲν θ' ἀκούω πλέον εἰμὴ δυσᾶρεστα πράγματα. Καὶ ὅμως ἦσαν πολὺ ἥσυχος ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας.

— Μπᾶ ! μπᾶ ! εἶπεν ὁ Σχικὼ, πάντοτε παραπονεῖσαι θὰ σ' ἐξελάμβανέ τις ὡς τινα τῶν ὑπηκόων σου, νὰ με πᾶρῃ ὁ διάβολος. Ἐμπρός, τί ἔπραξες κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, μικρὴ μὲν ἔσθ' Ἐρρικέττῳ ; Ἐκυβερνήθη κατὰ ἀστείως τὸ ὄρατον βασίλειον τῆς Γαλλίας ;

— Κύριε Σχικὼ !

— Ἐκορέμασεν κένενα τῶν κομψῶν κυ-

ρίων ; Ἄ ! συγγνώμη, κύριε Κουέλε, δὲν σὰς εἶχον ἴδει.

— Σχικὼ, θὰ συγχισθῶμεν.

— Ἐπὶ τέλους, μένουσιν ὀλίγα χρήματα εἰς τὰ ταμεῖα ἡμῶν ἢ εἰς τὰ χρηματοκιβώτια τῶν Ἰουδαίων ; Δὲν θὰ ἦτο δυσᾶρεστον, διότι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ διασκεδάσωμεν· εἶναι τόσοσιν φορτικὸν πρᾶγμα ἡ ζωὴ !

Ὁ Σχικὼ ἐτελειώσε τὴν ὁμιλίαν του, ἀρπάσας τὸ περιεχόμενον τῶν πινακίων.

Ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ γελά, διότι ἐκεῖ πάντοτε κατέληγεν.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε, τί ἔπραξας κατὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν σου ;

— Ἐσχεδιάσας, εἶπεν ὁ Σχικὼ, μίαν λιτανεῖαν εἰς τρεῖς πράξεις :

• Πρώτη πρᾶξις. Μετανοοῦντες, φέροντες μόνον χιτῶνα καὶ ἀναξυρίδα, τίλλοντες τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των καὶ ἀμοιβαίως γρονθοκοπούμενοι, ἀνέρχονται ἀπὸ τοῦ Λουβρου εἰς Μονμάρτην.

• Δεύτερα πρᾶξις. Οἱ αὐτοὶ μετανοοῦντες, γυμνοὶ μέχρι ὀσφύος καὶ μαστιγοῦντες ἀλλήλους διὰ κομβολογιῶν ἐξ ἀκνηθῶν, κατέρχονται ἀπὸ τῆς Μονμάρτης εἰς τὴν Μοῆν τῆς ἀγίας Γενοβέρας.

• Τρίτη πρᾶξις. Ἐπὶ τέλους, οἱ αὐτοὶ μετανοοῦντες, ὀλόγυμνοι καὶ ἀλληλοσπαράσσοντες τὰ νῶτά των διὰ κοπτερῶν μαστιγιῶν, ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Γενοβέρας εἰς τὸ Λουβρον.

• Εἶχον σκεφθῆ, ὡς ἀπροσδόκητον περιπέτειαν τῆς τραγωδίας, νὰ ὀδηγήσω αὐτοὺς εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, ὅπου ὁ δῆμιος νὰ καύσῃ αὐτοὺς ἅπαντας, πλὴν ἐσκέφθη καλλίον, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐφύλαξεν ὀλίγον θεῖον ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ ὀλίγην πίσσαν ἀπὸ τὰ Γόμορρα, δὲν θέλω δὲ νὰ στερήσω τὸν Θεὸν τῆς εὐχαριστήσεως νὰ ψήσῃ αὐτοὺς. Τώρα δὲ, κύριε, ἄς διασκεδάζωμεν μέχρι τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας.

— Ἀλλὰ πρῶτον ἄς ἴδωμεν τί ἔγινες; εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἠξέυρεις, ὅτι ἔστειλα καὶ σ' ἐζήτησαν εἰς ὅλα τὰ δυσώνυμα μέρη τῶν Παρισίων ;

— Ἡρεμήσας καλῶς τὸ Λουβρον ;

— Ἀσελγῆς τις, φίλος σου, θὰ σ' εἶχε κατακρατήσει.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, Ἐρρίκε, διότι κατακρατεῖς σὺ ὅλους τοὺς ἀσελγῆς.

— Λοιπόν, ἐπλανώμην ;

— Ὡς πάντοτε.

• Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Διήγημα Α. Fourgeaud.

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ προηγούμενου φύλλον.

Ζ'

Η ΕΠΑΝΟΛΟΣ

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' αἱ ἀκτίνες του ἐχρῶσιζον ἐτι τὸ στερεώμα, καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ τῆδε κάκεισε ἐσπαρμένα νέφη, ἅτινα ἀπώθει ὁ δροσερὸς τῆς ἐσπέρας ἀήρ.

Δύο γυναίκες ἴσταντο ὄρθαι ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου τινός, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐξετείνεται ὠραία καὶ πλουσία πεδιάς. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο νέα καὶ ὠραία, ἡ δ' ἑτέρα μεσηλιεῖ, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς.

Ἀμφοτέραι ἐτήρουν ἄκραν σιωπὴν καὶ τὸ βλέμμα των ἐπλανᾶτο εἰς τὸ ἄπειρον.

— Μητέρα μου! εἶπεν αἰφνης ἡ νέα, δεικνύουσα διὰ τῆς χειρός τῆς τὴν ὁδόν, παρατήρησον, δὲν εἶνε ὁ ἀδελφός μου ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔρχεται;

Ἡ μήτηρ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Εἶνε αὐτός! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς, ναί, εἶνε αὐτός. Εὐλαλία, ἄς μεταβῶμεν πρὸς συνάντησίν του.

Καὶ μόλις κατέβησαν τοῦ λόφου, συνήτησαν αὐτὴν ἐνώπιόν των.

— Μητέρα μου!

— Τέκνον μου!

— Ἀδελφή μου!

— Ἀδελφέ μου!

Ἐσιώπησαν τὰ δάκρυα καὶ τὰ φιλήματα κατέπνιγον τὴν φωνὴν των. Ὡς στιγμή ἀθῶας καὶ ἀρήτου ἀγαλλιᾶσεως, ἀλλὰ βραχείας, φεῦ! ὡς πάντα τὰ ἀνθρώπινα!

— Λοιπὸν, Μάξιμε, διατί τόσῳ ταχέως ἐπέστρεψας;

— Ἐπειδὴ διεκόπησαν πρὸς καιρὸν τὰ μαθήματα, ἀγαπητή μου μήτηρ, ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω νὰ σας ἴδω, ἀπήντησεν ὁ νέος, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῶν προσφιλεστέρων του ἐπὶ τῆς γῆς ἀντικειμένων. Ἦδη ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, διότι ὀλίγας μόνον ὥρας θὰ μείνω μαζί σας.

— Πῶς! ἀδελφέ μου, μόλις ἦλθες καὶ σκέπτεσαι ν' ἀναχωρήσης ἀμέσως;

— Ἀγαπητή μου Εὐλαλία, μὴ ἀνησυχῆ. Θὰ σοι πληρώσω ἀφειδῶς τὴν ἀπουσίαν μιᾶς νυκτός.

— Τὴν ἀπουσίαν μιᾶς νυκτός; ἐπανελάθεν ἡ μήτηρ συνωφρωθεῖσα. Ἐχῆς λοιπὸν, υἱέ μου, ἰδιαιτέρως, φαίνεται, ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν;

Ἡ καρδιά τῆς μητρός δὲν ἀπατάται· ἔνεκα δὲ τούτου ὁ Μάξιμος ἠρρυθρίασεν.

— Ἀπλούστατον πρᾶγμα, ἀπήντησε μετὰ προσπειρημένης ἀταραξίας. Ὁ συσπουδαστής μου Ἐρρίκος μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐγχειρίσω ἰδίαις χερσίν εἰς τὸν πατέρα του μίαν ἐπιστολὴν καὶ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν του.

— Πολὺ καλῶς, τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου μετὰ σκυθρωπότητος, θὰ σε περιμένω ἕως ὅτου νὰ ἐπανέλθῃς.

— Λοιπὸν τρέχω ἀμέσως, εἶπεν ὁ νέος ἀπαζόμενος τὰ μέτωπον τῆς ἀδελφῆς του καὶ θλίβων τὴν χεῖρα τῆς μητρός του.

— Νὰ ἐπανέλθῃς ταχέως, εἶπεν ἡ Εὐλαλία.

— Κοιμήσου ἡσυχῶς, ἀγαπητή μου ἀδελφή.

— Καὶ ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ ἡ οἰκία τοῦ Ἐρρίκου;

— Δύο λεύγας.

— Ὡ! εἶνε πολὺ μακρὰν. Φύγε λοιπὸν διὰ νὰ ἐπανέλθῃς ταχέως.

Καὶ πάραυτα ὁ Μάξιμος, διελθὼν δειροστοιχίαν τινὰ, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ βλήματα τῶν δύο γυναικῶν, αἵτινες, μετ' ὀλίγον ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν των ἀγούσαν.

Η'

ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΑΣΤΑΝΕΑΝ

Ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα. Ἡ σελήνη ἐλαμπεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀναμέσον τῶν ἀκτινοβολούτων ἀστέρων, ἐνῶ ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλου τινός καστανάας ἐδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα νέας τινός ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

Εἶνε ἡ Βιλελμίνη, ἥτις περιμένει.

— Εἶνε ἄρα γε τὸ βῆμά του, τὸ ὁποῖον ἀντηχεῖ καὶ ἐγείρει τὴν κόριν τῆς ὁδοῦ; Ὅχι· εἶνε ὁ ψιθυρὸς τῶν κλάδων, κινουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου, ἥτις ἀσπάζει ἐκ χαρᾶς. Εἶνε ἄρα γε ἡ φωνή του, ἥτις ἄδει, καὶ τὴν ὁποῖαν μακρόθεν ἀκούω; Ὅχι· οἱ γλυκεῖς ἐκεῖνοι ἤχοι εἶνε τῆς ἀηδόνος, ἥτις περιπταται ἄδουσα τὰς εὐόσμους ἀκακίας. Οἱμοι! τὰ πτηνὰ ψάλλουσι χαρμωδῶς τοὺς ἔρωτάς των, ἐνῶ ἐγὼ μὲ καρδίαν τεθλιμμένην ἀναμένω τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς μου. Λοιπὸν εἶνε ὄπτασία; Ὅχι· ἀκούω βήματα ἀνθρώπου... ἰδοὺ· ἔρχεται... Μάξιμε, Μάξιμε, εἶσαι σύ;

— Εἴμ' ἐγὼ, Βιλελμίνη μου, ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐλθέ, ἐλθέ, φίλε μου, εἶπεν ἡ Βιλελμίνη προχωροῦσα, ὁ πατήρ μου σὲ περιμένει ἀνυπομόνως.

Ὁ νέος ἐσταμάτησεν ἄκων, καθόσον κραυγὴ σπαρακτικὴ καὶ ὀδυνηρὰ ἀντήχησεν εἰς τὸν ἄερα. Ἐστρεψε πάραυτα τὸ βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ εἶδε σκιάν τινα φεύγουσαν καὶ ἀκολουθουμένην ὑπὸ μεγάλου τινός καὶ λευκοτάτου κυνός.

Ἦτο ἡ Γαβριέλλα μετὰ τοῦ Ὀσσιανοῦ, ἥτις παρηκολούθει τὸν Μάξιμον.

Ὁ νέος ἠκολούθησε τὴν σκιὰν ἐκείνην καὶ, πρὶν ἢ προφθάσῃ αὐτὴν, ἤκουσε τρομερῶν πάταγον ἐντὸς μικρᾶς τινός λιμνης, ἐκεῖ που εὐρισκομένης, ὁμοίον πρὸς σῶμα καταπίπτον εἰς ἀχανὲς πέλαγος. Ἐδραμεν ἀπνευστί πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδε τὸν Ὀσσιανὸν κολυμβῶντα ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τούτῳ θεάματι, πάραυτα ἐξεδύθη καὶ ἐρρίφθη ἐν τῇ λίμνῃ, ἀμετάτρεπτον ἔχων ἀπόφασιν ν' ἀπιθάνῃ πλησίον τῆς Γαβριέλλας, ἂν δὲν κατάρθου νὰ σώσῃ αὐτήν. Τὰ ὕδατα, διαταραχθέντα πρὸς στιγμὴν, ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, ἐπανελάβον τὴν προτέραν γαλήνην των, καὶ ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας αὐτῶν ἐγκατωπτρίζετο φιλαρέσκως ἡ πανσέληνος.

Ὁ Μάξιμος ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀσθμαίνων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων καὶ παρετήρησε περὶ αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς· ὅτε δὲ, θέλων νὰ προχωρήσῃ, ἀμπεταλαντεύετο περὶ τῆς διευσθύνσεως, ἣν ἔπρεπε νὰ λάβῃ, εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν Ὀσσιανόν, σὺρόντα τὴν κυρίαν του ἀναμέσον καλαμῶνός τινος.

Ὁ Μάξιμος ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς πλησιεστεράς οἰκίας, ἀλλὰ πάραυτα ἀνεχαιτίσθη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἦτο τοῦ πατρὸς τῆς Βιλελμίνης. Τὸ μῖτος ὑπερίσχυσε τοῦ ἔρωτος. Ὅθεν, λαβὼν τὴν Γαβριέλλαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔφερεν αὐτὴν διὰ μέσου τοῦ δασοῦς πλησίον φλογερᾶς τινος καμίνου, περίξ τῆς ὁποίας εἰργάζοντο πτωχοὶ τινες ἀνθρώποι, οἵτινες προθύμως παρέσχον αὐτῷ τὴν συνδρομὴν των. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τούτου, ὁ Ὀσσιανὸς ἔλειξε τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον τῆς λιποθύμου ἦδη κυρίας του, ἐνῶ ὁ Μάξιμος, θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος, ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ κατέτρωγε τὰς σάρκας του.

Θ'

ΝΕΑ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῆς ἐρεικοφύτου καὶ γραφικωτάτης κορυφῆς τοῦ λόφου ἡ Γαβριέλλα καὶ ὁ Ὀσσιανὸς ἀποχαιρετίζουσι τὸν Μάξιμον, ἐπανερχόμενον εἰς τὴν πρωτεύουσαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του.

Ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου δύο ὁδοὶ διεσταυροῦντο.

— Ὑγίαίνε, εἶπεν ὁ Μάξιμος, καὶ μὴ με λησμόνει. Θὰ ἐπανέλθω...

Ἡ φωνή του ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

— Ἀλλὰ πότε θὰ ἐπανέλθῃς; ἠρώτησεν ἡ νέα μὲ πλήρεις δακρῶν ὀφθαλμούς.

— Ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὄρα τῆς ἐκδικήσεως. Καὶ ἡ ὄρα αὕτη δὲν εἶνε μακρὰν, διότι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος.

— Ὡ Μάξιμε, ἂν συγκατετίθεσο, θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, σὺ μὲν συγχωρῶν τοὺς ἐχθρούς σου, ἐγὼ δὲ ἀγαπῶσά σε...

Ὁ Μάξιμος ἐσιώπη.

— Χαῖρε, Γαβριέλλα μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὁ ἀγὼν οὗτος εἶνε ἀνώτερος τῶν δυνάμεών μου καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσω, ἵνα μὴ καταστῶ προδότης καὶ ἀθλιός. Χαῖρε· θὰ ἐπανέλθω πιστὸς πάντοτε καὶ ἀφωσιωμένος εἰς σέ, ἐκτὸς ἂν ὁ θάνατος μὲ ἀρπάξῃ προῶτως.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ ἐξαπλώσῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου τὸν μέλανα πέπλον τῆς, ὅτε ἡ Γαβριέλλα ἐγκατέλειπε τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο μέρος, ἔνθα ἀπεχαιρέτισεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον παραφόρως ἠγάπα.

Ι'

ΤΟ ΠΑΓΩΜΕΝΟΝ ΟΡΟΣ

Τρία ἔτη παρήλθον ἔκτοτε.

Ἡ Γαβριέλλα περιμένει πάντοτε τὸν Μάξιμον, ἀλλ' οὗτος δὲν ἔρχεται, οὐδὲ γράφει τοῦλάχιστον. Τί ἀπέγεινεν ἄρα γε; Μήπως ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον τούτον, ὅπως πρὸ πολλοῦ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του;

Ἡ Βιλελμίνη, ἥτις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔζη, ὡς ἔλεγε, διὰ τῶν ἔρωτα τοῦ Μάξιμου, ἐγένετο ἤδη σύζυγος πλουσίου τινός ἐμπόρου ἐκ Παταυίας.

Ὁ πατήρ τῆς ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔνθα ἠκολούθησε τὸ νεκρὸν ζεῦγος.

Ἡ Βιλελμίνη ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν Γερμανίαν. Χάριν δὲ

δικασκεδάσεως, διέτρεξαν τὴν Ὀβερλανδία, τὴν Σουηδία, τὴν Νορβηγία καὶ τέλος, ἐπιστρέψαντες, ἀπεράσισαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ περιώνυμον *Παρωμένον Ὄρος*.

Διερχόμενοι ἐπὶ ἡμίονων πλησίον τῶν ὄχθων τοῦ Ἄρνου καὶ μόλις ἤγγιζον τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, εἶδον αἰφνης ἐνώπιόν των ἀνθρωπὸν τινα μὲ μακρὰν λευκὴν γενειάδα, ὅστις προσεφέρθη νὰ χρησιμεύσῃ αὐτοῖς ὡς ὀδηγός, καὶ ὁ ὅποιος, ἀφοῦ κἀτέβησαν τῶν ἡμίονων, ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνὰ μίαν ράβδον ἐκ κέρατος αἰγάγρου.

Ἐνῶ δὲ ἀνέρχοντο τὰς ἀποτόμους καὶ σκολιάς τοῦ ὄρους ἀτραπούς, εἶδον μακρὰν αὐτῶν, ἀναμέσον τῶν κρημνῶν καὶ τῶν ἀβύσσων, ὁμάδα τινὰ Γερμανῶν σπουδαστῶν, ἀδόντων τὸ ἄσμα τοῦ Ὀβερόου.

Αἰφνης ὁ σύζυγος τῆς Βιλελμίνης, ὀλισθήσας ἐπὶ τῆς χιόνος, ἐκβάλλει κραυγὴν τρομεράν. Ἐτύχως, πρὶν ἢ καταπέσῃ πρὸ τοῦ χιόνοντος βράθρου, ἐπρόφθασε ν' ἀρπάξῃ διὰ τῶν χειρῶν του ξηρὰς τινεὶ ρίζας ἀγρίων φυτῶν, αἵτινες βεβαίως θὰ ὑπεχώρουν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἂν ὁ ὀδηγὸς δὲν ἐπρόφθανεν ἐγκαίρως εἰς βοήθειάν του.

— Ἐσώθην! ἐσώθην! ἀνέκραξεν ὁ σύζυγος τῆς Βιλελμίνης, ἐγειρόμενος καὶ ἐναποθέτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀδηγοῦ τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον ὃν ἔκρατε.

Μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των καὶ ἔφθασαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐκάθηντο οἱ σπουδασταὶ καὶ ἦσαν ἀμερίμνω.

Αἰφνης ἡ Βιλελμίνη ἴσταται ἔντρομος ἐνώπιον χιόνοντος κρημοῦ, ὅπως μικρόν τι καὶ ἀθῶον πτηνὸν ἐνώπιον ἀρπακτικοῦ ὀρνέου. Ἐν ἀκαρεῖ τὸ βλέμμα τῆς παρετήρησε τὴν ἀβύσσον καὶ διὰ τοῦ δεξιῦ ποδός τῆς ἀνεχάιτισε τὴν πτῶσιν. Πάραυτα ὁ σύζυγός τῆς ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, ἀλλά, πρὶν ἢ προφθάσῃ, οἱ στιβαροὶ βραχίονες τοῦ ὀδηγοῦ των εἶχον σώσει αὐτήν ἀπὸ βεβαίου κινδύνου.

Μετὰ μακρὰν λιποθυμίαν, ἡ Βιλελμίνη ἀνέλαβεν ἀλλὰ μόλις συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ἠγέρθη καὶ παρεκάλεσε μετὰ δακρύων τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πεδιάδα, τοσοῦτον φόβον ἐνεποίησεν αὐτῇ ἢ ἀπόκρημος τοῦ ὄρους ἐκείνου ἀναβασίς.

Ὁ σύζυγός τῆς συγκατένευσε νὰ κατέλθωσιν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ ὀδηγός; Εἰς μάτην ζητοῦσιν αὐτόν. Μετὰ τὰς γενναίας καὶ ἀλλεπαλλήλους πράξεις του ἀνελήφθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς των.

— Διαβόλε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ σύζυγος τῆς Βιλελμίνης, πῶς ἔχθη, ἀφοῦ ἔχει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ὀδοιπορικὸν μου σάκκον.

Καὶ ἔτρεχε τῆδε κἀκεῖσε ζητῶν τὸν ὀδηγόν· ἀλλ' εἰς μάτην.

— Δυστυχία μου! θὰ ἔπαιον εἰς τὸν κρημνόν, ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἄπανα ἡ περιουσία τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὑπῆρχεν ἐν τῷ σάκκῳ ἐκείνῳ.

Καὶ περιδεὴς ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ

πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ κρημοῦ, κἀπῶθεν τοῦ ὀποίου ἠπλοῦντο τὰ εὐρέα τῆς θαλάσσης στέγνα, καταλευκὰ ὡς ἐκ τῆς πεσοῦτης χιόνος. Τρόμος κατέλαβεν αὐτόν.

— Ὄχι! ἀνέκραξεν αἰφνης ἀνθρώπος τις, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ὀδηγός των σπουδαστῶν, ἐγὼ, ὁ ὅποιος ἐγεννήθη εἰς τοὺς τόπους τούτους, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ διέλθω τὰ μέρη ταῦτα, χωρὶς πρῶτον νὰ ἐξετάσω αὐτὰ καὶ θέλεις σύ, ἀνθρώπος, κατὰ πρῶτὴν φορὰν πατῶν τὰ μέρη ταῦτα, νὰ διέλθῃ αὐτὰ ἀκινδύως;

— Πῶς! λοιπὸν ἦτο ἡ πρῶτη φορὰ, καθ' ἣν ἀνῆλθε τὸ ὄρος τοῦτο ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος;

— Ναί, κύριε! Καὶ θὰ ἔπαιον ἀπὸ τὸν κρημνόν τοῦτον εἰς τὴν *Παρωμένην Θάλασσαν*.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν!... ὦ! δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἐχάθην, ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς ἔμπορος.

ΙΑ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ Βιλελμίνη καὶ ὁ σύζυγός τῆς, ἀπολέσαντες τὴν περιουσίαν των, κατοικοῦσιν ἤδη τὴν ἀρχαίαν οἰκίαν τοῦ Μουφόρτ, πλησίον τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἐτι ἡ γηραιὰ καὶ πυκνόφυλλος καστανά.

Ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, καθ' ὃ κατῶκον τὴν οἰκίαν ἐκείνην, αἱ δύο αὐταὶ ὑπάρξεις ἐδοκίμασαν τὰς στερήσεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας μόνον ἡ παντελής ἐνδεῖα γνωρίζει.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μάξιμος ἐπανῆλθε καὶ μετὰ ἕξ μῆνας ἐνουμφεῦθη τὴν Γαβριέλλα.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγγειλε μειδιώσα τῷ συζύγῳ τῆς ὅτι ἦτο μήτηρ καὶ ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ δῶρόν τι.

— Ἀγαπητὴ μου Γαβριέλλα, εἶπεν ὁ Μάξιμος περιπτυσσόμενος αὐτήν, τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω; Εἰπέ μοι.

— Φίλε μου, ἐνθυμεῖσαι τί σοὶ ἔλεγον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ τελευταίου σου ταξιδίου;

— Ὅχι, Γαβριέλλα, τὸ ἐλησμόνησα.

— Σοὶ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, σύ μὲν συγχωρῶν τοὺς ἐχθρούς σου, ἐγὼ δὲ ἀγαπῶσά σε.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἐγὼ μὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶμαι εὐτυχὴς· ἀλλὰ σύ εἶσαι εὐτυχὴς; ἐσυγχώρησες τοὺς ἐχθρούς σου;

— ὦ θησαυρὲ γενναιότητος! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος περιπτύσσων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Γαβριέλλα. ὦ ψυχὴ τρυφερὰ καὶ περιπαθὴς! ὦ γενναία καὶ ἀπαράμιλλε σύζυγε, ἦτις, ἐνῶ σύ εἶσαι εὐτυχὴς, λυπεῖσαι διὰ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, μυριακὰς σ' εὐλογῶ, διότι ἐμάντευσας τὰς βασάνους τῆς καρδίας μου, αἵτινες με καθιστῶσι δυστυχῆ! Ναί· ἔχεις δίκαιον, πρέπει ἀπ᾿ ἐξ ἀπαντὸς νὰ συγχωρήσω τοὺς ἐχθρούς μου. Ἀλλὰ ποίους ἐχθρούς μου; Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους μέχρι τοῦδε ἐθεώρουν ἐχθρούς μου, ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους μέχρι τοῦδε ἐμίσην, ἕνεκα παραπτωμάτων

τῶν προγόνων των, ἀρκούντως ἤδη ὑπέφερον!... ὦ πατέρα μου! πατέρα μου! καὶ σύ, ὅστις, μετὰ περιπετειῶδῃ καὶ πολυῶδον βίον, εὐρίσκειαι ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνεις τῶν τρυφῶν τοῦ παραδείσου, καὶ σύ θὰ συγχωρήσῃς βεβαίως τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς!...

ὦ! ἐλθέ, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ὅπως ἀναγγειλωμένους τοὺς ἀνθρώπους τούτους, τοὺς ὁποίους σύ ὀνομάζεις ἐχθρούς μου, ὅτι τοὺς ἐσυγχώρησα πλέον. ὦ! ἐλθέ, ἐλθέ.

Καὶ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Γαβριέλλης καὶ τοῦ Ὀσσιανῶ, ὄρμαζ' ἐκτός τῆς οἰκίας καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν γηραιὰν καστανά, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας ἀναπαύονται οἱ δύο σύζυγοι, κεκμηκότες ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κόπου. Οἱ δυστυχεῖς! εἰργάζοντο ὅπως ἀποζήσωσιν!

— Εἶμαι, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μάξιμος, ὁ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης τοῦ εἰς τὸ *Παρωμένον Ὄρος* ὀδηγοῦ σας καί, ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, σας φέρω τὴν περιουσίαν σας.

Ὁ δυστυχὴς! δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ ὀδηγός των!

— Σύ, Μάξιμε! ἀνέκραξεν ἡ Βιλελμίνη. Καὶ πῶς ἤξευρεν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὅτι σύ εἶσαι τόσῳ τίμιος, ὥστε ν' ἀποταθῇ εἰς σέ;

— Ὑποθέσατε ὅτι ἦτο ἔμπνευσις ἀγγέλου, κατὰ βῆμα ἐξ οὐρανοῦ, ἀπήνησεν ὁ Μάξιμος, προσηλώσας τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς Γαβριέλλης.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε θαῦμα! ὑπέλαβεν ἕξ ἄλλος ἐκ χαρᾶς ὁ ἔμπορος.

Ἡ Γαβριέλλα καὶ ὁ Μάξιμος ἐζῆσαν βίον εὐτυχῆ καὶ μακάριον, συνδεθέντες δι' ἀρρήκτου καὶ εὐλικρινοῦς φιλίας μετὰ τῆς Βιλελμίνης καὶ τοῦ συζύγου τῆς.

**

Βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν θὰ ὑπῆρχον αἰώνια μίσση, ἂν ἀνεγνωρίζομεν τὰ λάθη μας καὶ ἀπεδίδομεν τὸ δίκαιον εἰς τοὺς ὁμοίους μας. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸν κόσμον τοῦτον εἰς παραδεισον; Φεῦ! εἰς τὸν ἀτέρμονα καὶ πολυκύμαντον τοῦτον κόσμον ὁμοιάζομεν πρὸς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα καὶ ἀθῶα πτηνά, ἅτινα, κατὰ διωκόμενα ὑπὸ σαροκοδῶν ὀρνέων, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον, ἀνίπτανται εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος, ἀλλά, φεῦ! μὴ δυνάμενα νὰ ἀνθέξωσιν, ἐπικναπίπτουσι νεκρὰ ἐπὶ τῆς γῆς!

**†

ΤΕΛΟΣ

Ἀἴξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμαι τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ πληρῶσοντα.

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμωμένων ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἑξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αὐτὸν ὄρον ἀμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.